

Druga stranka u postupku: Europska komisija (zastupnici: T. Maxian Rusche i B. Stromsky, agenti)

Izreka

1. Ukida se rješenje Općeg suda Europske unije Mory i dr./Komisija (T-545/12, EU:T:2013:607).
2. Tužba za poništenje koju su podnijeli Mory SA, Mory Team i Superga Invest protiv Odluke Komisije C (2012) 2401 final od 4. travnja 2012. o preuzimanju imovine grupe Sernam u okviru predstečajnog postupka odbacuje se kao nedopuštena.
3. Mory SA, Mory Team, Superga Invest i Europska komisija snose vlastite troškove u vezi s prvostupanjskim i žalbenim postupkom.

⁽¹⁾ SL C 102, 7. 4. 2014.

Presuda Suda (veliko vijeće) od 15. rujna 2015. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Bundessozialgericht – Njemačka) – Jobcenter Berlin Neukölln protiv Nazife Alimanovic i dr.

(Predmet C-67/14) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Slobodno kretanje osoba — Građanstvo Unije — Jednako postupanje — Direktiva 2004/38/EZ — Članak 24. stavak 2. — Socijalna pomoć — Uredba (EZ) br. 883/2004 — Članci 4. i 70. — Posebna nedoprinosna novčana davanja — Državljeni jedne države članice koji traže zaposlenje, a borave na području druge države članice — Isključenje — Zadržavanje položaja radnika)

(2015/C 371/10)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Bundessozialgericht

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Jobcenter Berlin Neukölln

Tuženici: Nazifa Alimanovic, Sonita Alimanovic, Valentina Alimanovic, Valentino Alimanovic

Izreka

Članak 24. Direktive 2004/38/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o pravu građana Unije i članova njihovih obitelji na slobodno kretanje i [boravak] na području države članice, kojom se izmjenjuje Uredba (EEZ) br. 1612/68 i stavljaju izvan snage direktive 64/221/EEZ, 68/360/EEZ, 72/194/EEZ, 73/148/EEZ, 75/34/EEZ, 75/35/EEZ, 90/364/EEZ, 90/365/EEZ i 93/96/EEZ i članak 4. Uredbe (EZ) br. 883/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o koordinaciji sustava socijalne sigurnosti, kako je izmijenjena Uredbom Komisije (EU) br. 1244/2010 od 9. prosinca 2010., treba tumačiti na način da se ne protive zakonodavstvu države članice koje isključuje iz korištenja određenih „posebnih nedoprinosnih novčanih davanja” u smislu članka 70. stavka 2. Uredbe br. 883/2004, a koja također znače „socijalnu pomoć” u smislu članka 24. stavka 2. Direktive 2004/38, državljane drugih država članica koji se nalaze u položaju kao što je onaj iz članka 14. stavka 4. točke (b) navedene direktive, pri čemu su ta ista davanja zajamčena državljanima te države članice koji se nalaze istom položaju.

(¹) SL C 142, 12. 5. 2014.

Presuda Suda (treće vijeće) od 17. rujna 2015. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio College van Beroep voor het Bedrijfsleven – Nizozemska) – KPN BV protiv Autoriteit Consument en Markt (ACM)

(Predmet C-85/14) (¹)

(Zahtjev za prethodnu odluku — Elektroničke komunikacijske mreže i usluge — Univerzalna usluga i prava korisnika — Direktiva 2002/22/EZ — Članak 28. — Pristup brojevima i uslugama — Nezemljopisni brojevi — Direktiva 2002/19/EZ — Članci 5., 8. i 13. — Ovlasti državnih regulatornih tijela — Nadzor cijena — Usluge prijenosa poziva — Nacionalni propis koji pružateljima usluga prijenosa telefonskih poziva nameće da ne primjenjuju više tarife za pozive prema nezemljopisnim brojevima nego za pozive prema zemljopisnim brojevima — Poduzeće koje nema znatniju tržišnu snagu — Nadležno nacionalno tijelo)

(2015/C 371/11)

Jezik postupka: nizozemski

Sud koji je uputio zahtjev

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: KPN BV

Tuženik: Autoriteit Consument en Markt (ACM)

Izreka

1. Pravo Unije treba tumačiti na način da nadležnom nacionalnom tijelu dopušta nametanje tarifne obveze poput one iz glavnog postupka na temelju članka 28. Direktive 2002/22/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 7. ožujka 2002. o univerzalnoj usluzi i pravima korisnika u vezi s elektroničkim komunikacijskim mrežama i uslugama (Direktiva o univerzalnoj usluzi), kako je izmijenjena Direktivom 2009/136/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 25. studenoga 2009., kako bi se suzbila prepreka pozivu nezemljopisnih brojeva u Uniji koja nije tehničke naravi, nego koja proizlazi iz primjenjivanih tarifa, a da nije provedena analiza tržišta koja je pokazala da poduzeće o kojem je riječ ima znatniju tržišnu snagu, ako je takva obveza potrebna mjera kako bi se postiglo da krajnji korisnici mogu imati pristup uslugama koje se koriste nezemljopisnim brojevima u Uniji.